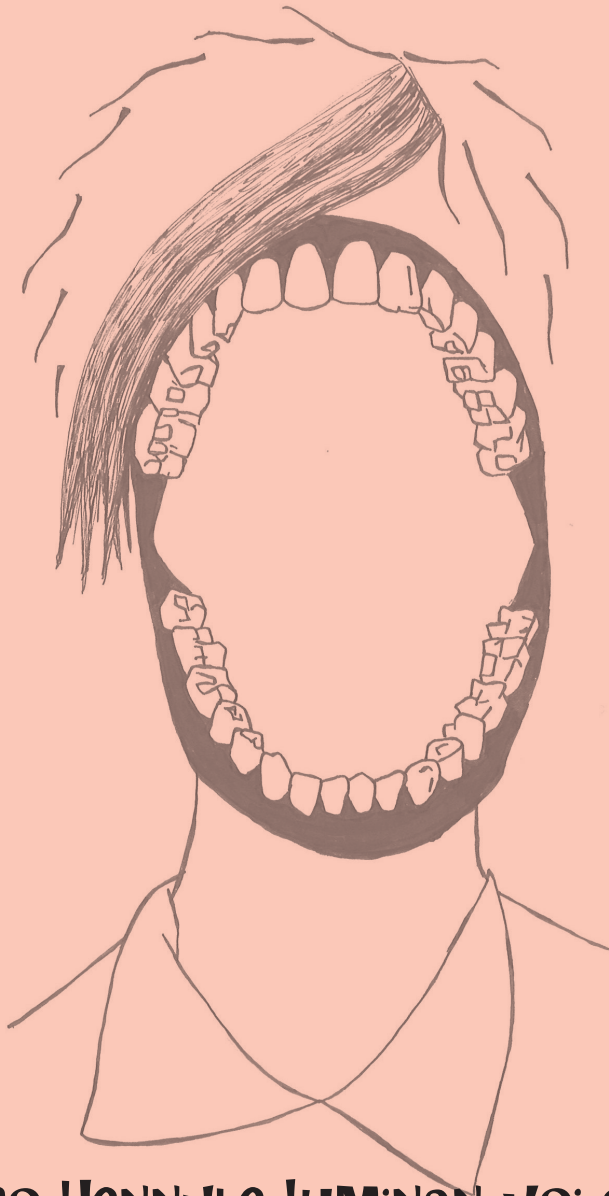

Tero HANNULA IHMINEN voi olla

ntamo

Ihminen voi olla

© 2013 Tero Hannula
ISBN 978-952-215-385-2

KANSI
Make Copies

KANNEN KUVA
Veeti Nevalainen

TAITTO
Tero Hannula

VALMISTAJA
BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2013
ntamo
www.ntamo.net

Tero Hannula

IHMINEN VOI OLLA

PROOSAA

ntamo

ESIPUHE aion olla kaunis, tämä on hakukoneproosaa, tuo on tajunnanvirtaa, tämän kertoo tämä, tämän kertoo tuo, tässä puhuu hän ja minä, minä olen kaunis, tässä on vitsi, tuossa liikkuu hän. tämä on avain. tämä on tie ymmärrykseen. tämä on apuväline. tässä on käytetty menetelmää. tämä on proosaa. tämä alkoi kahdeksan vuotta sitten. kaikki tämä alkoi kahdeksan vuotta sitten. tämä on totta. voiko kaikki tämä kauneus olla totta. aion kirjoittaa kaikesta siitä mikä minussa on vikana. aion puhua kaikesta siitä mikä maailmassa ei ole vikana. kaksi vuotta tämä kaikki on ollut valmiina. kaksi vuotta olen yrittänyt unohtaa mitä sanoi hän, mitä sanoi toinen hän, mitä sanoi kolmas hän ja mitkä olivat heidän ehdotuksensa. kaksi vuotta laboratoriossa, kammiossa, sarkofagissa, maniassa, unohduksessa, masennuksessa, eristäytyneenä, kirjassa. en ha- Kiitos Etelä-Pohjanmaan Opisto ja Pohjanmaan Kirjoittajakoulu. Kiitos Lea. Kiitos Jyrki. Kiitos Taija. konseptissa, lua kirjoittaa kirjaa jonka hän toivoisi minun tekevän, Kiitos Harry. Kiitos Raisa ja Mari. en halua kirjoittaa yhdelle- Kiitos Taiteen edistämiskeskuksen kirjastoapurahalautakunta. kään hänistä. tämä on totta. aion häpäistä itseni itse va- Kiitos Armi. litsemallani tavalla. aion Kiitos Anna. Kiitos, kiitos Anna. unohtaa kai- ken mitä he sanoivat. aion unohtaa kaikki ne hyvät sanat. tämä kaikki alkoi kaksikymmentäkahdeksan vuotta sitten. aion puhua. avata ääneni. avata ääreni. nämä sanat jotka ovat higgsin bosoneita. tämän kertoo tämä ja tuo ja se, kaikki nämä minät. kaikki nämä minät. kaikki nämä hänet. kaikki nämä neuvoneet hänet jotka ovat yhtä totta kuin fiktiota. voiko kaikki tämä kauneus olla totta. voiko kaikki tämä kauneus olla. ihminen voi olla dentiteetti. kaikki tämä kauneus. kaikille joita vastaan olen rikkonut. kaikki tämä alkoi satakaksikymmentäkahdeksan vuotta sitten. tämä on anteeksi- pyyntö. kaikki tämä alkoi juuri eilen.

Valo heijastui kuution pinnasta. Tarkkaan ottaen osa valosta läpäisi lasisen kuution pinnan, osa heijastui takaisin. Itse asiassa valo poukkoili lasisen läpinäkyvän kuution sisällä kuin squash-pallo. Kuutio oli varsin pieni. Hyvin vaatimaton. Väärässä paikassa. Pohjan läpi näkyi mustikan varpuja, jotka pitivät kuution irti maasta kuin se olisi leijunut. Valo taittui kuution takana jököttävän kiven kylkeen kuin prismasta. Kaikki sateenkaaren värit. Enemmän värejä. Paljon enemmän. Kiven takana kasvoi nuori kuusi. Aivan kuten niin monessa muussakin kohdassa siellä. Jos kuution luota olisi lähtenyt kävelemään jonnekin, mihin tahansa ilmansuuntaan, olisi joutunut harppomaan lievää ylämäkeä ja saapunut tiheään kuusikkoon. Pohjalla oli vain kuutio, kivi, kuusi ja mustikan varpuja.

Uudestaan.

Oli kuin ilma olisi väistellyt valoa kiertäessään kuutiota ylä- ja alapuolelta, reunoilta, joka puolelta, ja luikerrellessaan mustikanvarpujen välissä se poimi mukaansa metsän tuoksun. Sammaleisen kiven päällä ilma tuntui nuuhkivan luontoa ja kiven takana kasvavan miehen kokoisen kuusen ympärille se lopulta kietoutui kuin vaate. Metsän tuoksu lipui loivaa alamäkeä aina kuopan pohjalle,

missä lasinen kuutio yksin leijui mustikan varpujen yllä.

Ja jos kuutiota olisi koskettanut sormella, olisi tuntenut sen sileän jäätävän kylmän pinnan. Sormi olisi jäänyt välittömästi ja irronnut kädestä. Sitten olisi huomannut, miten kuution sisäpinnalle alkoi muodostua huurua, vaikka ilma ympärillä oli lämmin. Ja yhtäkkiä huuru katosi vain ilmestyäkseen uudestaan parempana ja toisena kadoten taas jonnekin mistä sitä ei koskaan voi nähdä, mutta sitten taas. Huuru joka puolella kuutiota. Kun kuution sisään olisi taas nähnyt, olisi siellä huomannut aluksi pienen sormen, sitten toisen, kolmannen. Pian kokonaisen käden. Sitten käsivarren, pienet hartiat, toisenkin käden. Seuraa-vaksi ilmestyi pää, johon alkoi pian kasvaa hiuksia, kulmakarvoja, ripset, sulkeutuneet silmät. Hitaasti muodostui keskivartalo, johon kasvoi pian jalat. Alaston.

Silmät aukenivat, sitten sulkeutuivat, rintakehä alkoi kohoilla. Pieni ruumis alkoi hiljalleen kasvaa. Hän yritti sulkeutua itseensä, jotta olisi mahtunut kuutioon kasvaessaan hämmästyttävällä nopeudella. Selkä painui yhtä reunaa vasten, jalkapohjat toista. Sirpaleita lenteli ympäri metsää hänen kasvaessaan ulos kuutiosta. Silmät. Auki. Kiinni. Auki!

Verta tihkui kehosta sen kasvaessa täyteen kokoon-sa. Silmät. Auki. Kiinni. Auki. Haavat arpeutuivat ja katosivat nopeasti. Ensimmäinen ajatus? Tuoksu. Mikä on tämä tuoksu? Sirpaleet jalkapohjien alla ja kutittavat varvut. Mikä ristiriita.

Tuoksu. Tunne jalkapohjissa. Tuoksu tuntui joka puolella kehoa, ilma virtasi kehon läpi, kuopan pohjalla.

Kuin albatrossi, liittää ajan ja olemisen tuolla puolen kaikki mitä tunsin, kaikki mitä olin, kaikki mistä välitin, mitä välitin, mitä? Tunteita, liittää tuolla puolen kuin albatrossi päiväkausia ilman ruokaa kaiken yläpuolella kaikki mistä välitin ja kaikki mitä tunsin ja tunnen vieläkin toisinaan ellen pysähdy, pysäytä, pysähdy kivelle katselemaan tyyntä merta kuinka se tuoksuu elämältä ja kaikelta mitä tunsin ja miten siinä on kaikki mitä näen, kaikki mistä välitän enkä tiedä, voisiko jossakin olla enemmän ellei sitten.

Ja sitten taas liittää liittää liittää kaikki liittää ilman ruokaa enkä välitä enää niin kuin välitin ennen, ennen kuin sinä. Ennen kuin minä sinun itseni ulkopuolella toisena.

Ja sitten taas.

Enkä enää osaa liittää kuin ennen vaan kaikki mitä olin liittää ajan ja olemisen ja maailman tuolla puolen irti minusta ja voin vain katsella yksinäiseltä särkältäni miten kaikki liittää ohitseni ja miten meri. Miten meri, tyyni meri ympärilläni pitää sisällään jotakin mihin voin saada kosketuksen vain pinnalta ja vain ihan vähän pinnan alta, kuin albatrossi joka nappaa kalan, ja toisinaan meri velloo kuin ilmoittaakseen että elämää on muuallakin, että jossakin on voima, joka saa sen liikkumaan ja minä voin vain katsella kuinka se velloo enkä voi pysäyttää vaikka haluaisinkin mutta en enää edes tiedä tahdonko. Ja kuitenkin se velloo välittämättä siitä mitä siitä ajattelen ja voin vain istua särkälläni ja katsella kuinka se velloo ja kuinka sen yläpuolella liittää kaikki mitä olin ja se kaikki voi vain vain katsella minua ja merta, miten minä pysyn paikallani vaikka meri ympärilläni velloo ja miten se pitää sisällään

salaisuuksia joita en voi koskettaa vaikka niin kovasti tahtoisinkin enkä koskaan voi nähdä kovin pitkälle sen pinnan läpi, en vaikka se olisikin aivan tyyni ja vaikka katsoisin läheltä en voi nähdä pohjaa.

Ricardo Alfonso Cerna, Christine Chubbuck, R. Budd Dwyer, Kevin Whitrick.

Christine Chubbuck.

Isobel Barnett, Christine Chubbuck, Ray Combs, Alan Crofoot, Dave Garroway, Tony Hancock, Don Hollenbeck, Annie St John, Nafisa Joseph, Brian Keith, Diane Linkletter, Ted Moulton, Monica Rose, Mark Speight, Jay Stewart, Steve Whatley.

Theodore Annemann.

Jean-François Adam, Jane Arden, Charles Avery, Boris Barnet, Donald Cammell, Guy Debord, Chris Doty, Jean Eustache, Romain Gary, Kurt Gloor, Tom Graeff, George W. Hill, Claude Jutra, Joerg Kalt, Max Linder, Arthur Lipsett, Stefan Lux, Gus Meins, Juan Pablo Rebella, Michael Pfleghar, Richard Quine, Lynn Reynolds, Latif Safarov, John Monk Saunders, W. S. Van Dyke, James Whale.

Courtney Ryley Cooper & Achille Zavatta.

Ray Combs, Micke Dubois, Tony Hancock, Richard Jeni, Rafi Khawar, Ni Min-jan, Charles Rocket, Drake Sather, Doodles Weaver.

Tällä kertaa hän
tuskasta niin, että v
tsoi peiliin. Symmetriset
molempien silmien yläp... Ei v
la oikeasta kulmasta. Miksi? He
äksi peiliä. Nyt kun sitä oi
haava oli aivan piirun v
ö avasi hanan ja pesi
, punaisek

